

רשומות

הצעות חוק

6 ביוני 1966

693

י"ח בסיון תשכ"ז

עמוד

123

חוק לשון הרע (תיקון), תשכ"ז—1966

חוק לשון הרע (תיקון), תשכ"ו—1966

1. בסעיף 4 לחוק לשון הרע, תשכ"ה—1965: (להלן — החוק), בסופו, יוסף, ולא יוגש כתב אישום בשל עבירה לפי סעיף זה אלא על-ידי היועץ המשפטי לממשלה או בהסכמתו.
2. בסעיף 5 לחוק, במקום הסיפה החל מהמלים „ורואים כנפגעים” יבוא „אלא שאין בה עילה לתובענה אורחית או לקובלנה, ולא יוגש כתב אישום בשל עבירה לפי סעיף זה אלא אם ביקש זאת בן זוגו של המת או אחד מילדיו, הוריו, אחיו או אחיותיו”.
3. בסעיף 7 לחוק, אחרי „15” יבוא „ב55”.
4. בסעיף 11 לחוק —
- (1) בסעיף קטן (א), במקום „והאחראי לפרסום” יבוא „ומי שהחליט בפועל על פרסום”;
- (2) בסעיף קטן (ג) יימחק „וכל מי שעמד בראש מערכת העתון”.
5. בסעיף 12 לחוק, במקום „עתון יומי” יבוא „עתון בעל תדירות הופעה של שלושה חדשים או פחות” ובמקום „ובלבד שמוכר או מפיץ” יבוא „ובלבד שמחזיק בבית דפוס, מוכר, או מפיץ”.
6. בסעיף 13 לחוק, בפסקאות (5) ו-(6) יימחקו המלים „ולצורך הדיון ובקשר אתו” בכל מקום בו הן מופיעות.
7. בסעיף 14 לחוק, במקום „ענין לציבור” יבוא „ענין ציבורי”, והמלים „ובלבד שהפרסום לא הרג מתחום הדרוש לאותו ענין” — יימחקו.
8. בסעיף 15 לחוק —
- (1) בפסקה (1) יוסף „או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3”;
- (2) בפסקה (11) אחרי „לעורך עתון” יבוא „או לנציגו”.
9. (א) סעיף 17 יצויין 17(א), ובמקום „לאחראי לפרסום” יבוא „למי שהחליט בפועל על הפרסום”.
- (ב) אחרי סעיף 17(א) יבוא:
- „(ב) הופיע העתון בתדירות פחותה מאחת בשבוע, יפורסמו התיקון או ההכחשה בעתון יומי לפי בחירת הנפגע”.
10. בסעיף 21 לחוק, אחרי „לאסור” יבוא „או לעכב ומנית”.
11. בסעיף 22 לחוק, במקום פסקה (4) יבוא:
- „(4) אם שוכנע בית המשפט שהדבר דרוש לעשיית צדק ולגילוי האמת, אם בעמידה על מהימנות עדותו של הנפגע ואם בדרך אחרת”.

¹ ס"ח 464, תשכ"ה, עמ' 240

דברי הסבר

ב־7 בנובמבר 1965 מינה ראש הממשלה ועדה מורכבת משופט בית המשפט העליון א' ויתקון — יושב־ראש — פרופסור א' לבונטין ומר (עכשיו חבר הכנסת) ז' שרף. תפקיד הועדה היה „לבדוק סעיפי חוק לשון הרע, שאושר לפני זמן מה בכנסת, ואשר ביחס אליהם הושמעו בציבור תלונות והערות“. ב־10 בדצמבר 1965 הגישה הועדה לראש הממשלה את הדיון וחשבון שלה ובו מספר המלצות לתיקון חוק לשון הרע. תשכ"ה—1965. דין וחשבון זה הונח על שולחן הכנסת.

הצעת חוק זו באה בעיקרה לבצע את ההמלצות שהועדה האמורה סיכמה בסוף הדיון. רוב התיקונים המוצעים בזה מאמצים את המלצות הועדה כלשונו. התיקונים לסעיפים 5, 15 (1) ו־21 מאמצים את המלצות הועדה כרוחן, בשינויים קלים.

המלצה אחת לא ראתה הממשלה לאמץ, והיא המלצת רוב הועדה — שיו"ר הועדה חלק עליה — שההגנה בפני לשון הרע על ציבור (סעיף 4 לחוק) תהא מוגבלת לציבור מוגדר לפי „לאום, מוצא, דת, עדה או תעסוקה“. לעומת זאת הוצע להגביל את הפעלת ההוראה בדרך אחרת, היינו שלא יוגש אישום בשל לשון הרע על ציבור אלא על־ידי היועץ המשפטי לממשלה או בהסכמתו.

המלצה אחרת של הועדה, שהממשלה לא ראתה לאמץ, נוגעת לרשימת המקרים שבהם רשאי הנתבע לטעון הגנת תום לב (סעיף 15 לחוק). הועדה המליצה להוסיף כאן את המקרה שהנתבע „עשה את הפרסום בתום לב, בלי זדון, על יסוד ראיות שסביר היה להאמין באמיתותן, ופרסם, לבקשת הנפגע, הסבר או הכחשה, בצירוף התנצלות בנסיבות מתאימות“. הממשלה סבורה שאין מקום לתוספת זו על המקרים המפורטים בסעיף 15.

הצעת הממשלה מרחיקה לכת מהמלצות הועדה לגבי אחריותם של המדפיס, המוכר והמפיץ (סעיף 12 לחוק). הועדה המליצה להוציא מהוראות סעיף זה עתון בעל תדירות הופעה של 40 יום או פחות; הממשלה מציעה להוציא עתון בעל תדירות הופעה של שלושה חדשים או פחות. הועדה המליצה להתנות את הפטור של מחזיק בית הדפוס בניהול „רישום שבעזרתו ניתן לזהות את המזמין עבודת הדפוס“, ואילו הממשלה מציעה פטור זה ללא חיוב בניהול רישום כזה.

הצעת התוספת לסעיף 17 באה כדי ליעל הוראות אותו סעיף. הועדה לא דגה

בנקודה זו.

המחיר 12 אגורות

הודפס ע"י המדפיס הממשלתי, ירושלים